

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2012r.

sprawy : 1. P. S. S.; 2. R. I. W.; 3. A. F.

skazanych z art. 158 § 3 kk i in. kk

z powodu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 marca 2011 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 października 2010 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddała wszystkie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwalnia skazanych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego :**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu: a) adw. M. S. - Kancelaria Adwokacka w L.; b) adw. J. B. - Kancelaria Adwokacka w G., po 738,00 zł.(słownie: siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 5 października 2010 r., skazał:

1. P. S. S. za przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 kk. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. – na karę 6 lat pozbawienia wolności;

2. R. I. W. za przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę 6 lat pozbawienia wolności;
3. A. F. za przestępstwo z art. 158 § 1 i 3 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę 6 lat pozbawienia wolności.

W apelacjach od tego wyroku obrońcy oskarżonych podnieśli zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, obraży przepisów postępowania – art. 7, art. 5 § 2 k.p.k.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 22 marca 2011 r., zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych A. F., R. I. W. i P. S. S. utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca skazanego P. S. S. zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. obrazę przepisów prawa procesowego:
  - art. 7 i 410 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażających się w stwierdzeniu, iż „Jest przecież powszechnie wiadomym, że osoby takie jak oskarżeni z reguły funkcjonują w środowisku osób o podobnych cechach charakteru. W wypadku aresztowania presję na świadków wywołują koledzy oskarżonych” czy „Przecież był on tzw. „chłopakiem” M. O. ps. K.”, a pominięcie przy ustaleniu podstawy faktycznej wyroku zeznań świadków /.../ zeznających na istotne okoliczności,
2. naruszenie prawa materialnego, przez błędną kwalifikację czynu P.S. przez przyjęcie, że dopuścił się popełnienia czynu z art. 158 § 3 k.k. na szkodę G. R. chociaż jego zachowanie i udział w zdarzeniu z dnia 26.10.2008 r. nie pozwalają na taką kwalifikację bowiem działał on jedynie na szkodę A. G. i R. M., który odnieśli obrażenia nie skutkujące ich śmiercią.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca skazanego R. I. W. zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie

1. art. 7 i 410 k.p.k. przez:
  - zaakceptowanie dowolnej, mało wnikliwej i uproszczonej oraz jednostronnej analizy materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy, wynikającej w szczególności z niedostatecznie wnikliwego i wszechstronnego rozważenia niekonsekwentnych, sprzecznych,

niewiarygodnych i nie podtrzymanych na etapie postępowania sądowego zeznań świadków R. W. i M. G., z pominięciem znacznych fragmentów wyjaśnień skazanego R. W. w szczególności wyjaśnień uzupełniających złożonych przez skazanego R. W. na rozprawie przed Sądem Okręgowym w L. w dniu 23.02.2010 r., bez których ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie jest oceną kompletną, co ostatecznie doprowadziło Sąd Okręgowy, a następnie Sąd Apelacyjny do wysnucia błędnego przekonania odnośnie popełnienia przez skazanego R. W. zarzucanego skazanemu czyn, oraz

2. art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. przez brak rzeczowego odniesienia się do zarzutów i argumentów podniesionych w apelacji.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca skazanego A. F. zarzucił rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść, a mianowicie naruszenie:

- zasady *in dubio pro reo* tj. art. 5 § 2 k.p.k. i przyjęcie, że A. F. brał udział w pobiciu następstwem którego była śmierć pokrzywdzonego podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie zwłaszcza zeznania świadków, wyjaśnienia współoskarżonych, jak również opinia z zakresu badań profilu DNA bezspornie nie uzasadniają takiego stwierdzenia,
- art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez częściowe jedynie rozpoznanie zarzutów odwoławczych tj. pominięcie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k., a w konsekwencji rozpoznanie nie dających się usunąć w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasacje prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego jednoznacznie przekazuje, że podniesione w apelacjach obrońców zarzuty zostały przez ten Sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych

okoliczności i twierdzeń Sąd odwoławczy ustosunkował się. Sąd Apelacyjny dokładnie i rzetelnie omówił i ocenił całokształt materiału dowodowego ujawnionego przed sądem pierwszej informacji, aprobując oceny zawarte w pisemnych motywach wyroku tego sądu.

W żadnej z kasacji nie wykazano, by w wyroku Sądu odwoławczego doszło do rażącego naruszenia prawa procesowego, które wywarło istotny wpływ na rezultat instancyjnej kontroli ustaleń faktycznych.

Poza formalnym powołaniem się na rażące naruszenie prawa skargi kasacyjnej bądź powtarzają argumenty, które uprzednio skarżący przytoczyli w zwykłych środkach odwoławczych, bądź pod pozorem obrazy prawa materialnego kwestionują wprost ustalenia faktyczne przyjęte przez sądy orzekające w sprawie.

Za całkowicie chybione uznać należy zarzuty naruszenia normy art. 5 § 2 k.p.k. Wątpliwości, o jakich mowa w tym przepisie, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie można wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości strony, związane z problemami oceny dowodów. Skoro sądy w niniejszej sprawie dokonały ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił wszystkie kasacje jako oczywiście bezzasadne.